

Een dubbele verlossing

Het was een koude winteravond, de sneeuw dwarrelde continu neer op onze aarde. Ik stond het natuurverschijnsel te aanschouwen voor mijn huiskamerraam. De dennenbomen voor mijn huis zwichtten bijna onder de neerdalende goedheid uit de hemel. De altijd omhoog gerichte takken van de prachtige bomen zakten steeds lager onder de grote druk van de schijnbaar lichte sneeuwvlokjes. Ook hier is de regel van toepassing, vele kleintjes maken samen een grote.

Ik sta met een glas wijn in mijn hand dit prachtig natuurverschijnsel te aanschouwen. Ok, ik heb nachtdienst, maar een glas wijn doet mij en mijn werk goed. De eerste veterinaire die nog nooit iets aan "bachus" heeft geofferd moet nog gevonden worden. En dan nog, wie belt er nu nog?

Ik ledig mijn glas, in waar het de meeste vruchten afwerpt, en ga naar bed. Ik heb mijn broek nog niet uit of de telefoon gaat. Even denk je dan, nee he. Ik neem op en er is een verlossing die niet normaal verloopt. Of we willen komen.

Ik trek mijn nog warme broek weer aan en begeef me naar de kliniek. De hoofdarts staat al klaar met zijn auto en ik nestel me, na mijn met sneeuw beplakte schoenen te hebben gereinigd aan de onderkant van de dienstauto, in het warmere verblijf.

Ik ben nog in opleiding voor dierverloskundige, maar wordt ondanks dat als normaal mens opgenomen in de orde van nachtrijders en placenta verwijderende individuen.

We scheuren weg in een Opel station car, beschikbaar gesteld door de Nederlandse belastingsbetaler, die nu ligt te slapen. Terwijl ik mijn anus op de juiste plaats breng, vraag ik mijn begeleidende deskundige waar we naar toe gaan en wat het probleem is. Slingerend, maar wel koershoudend is het antwoord. Koe in nood, al drie uur bezig. Veterinairs zijn de beste auto coureurs in ons land, dus denk en hoop ik dat we goed aan komen in deze sneeuw massa.

We komen na vele slingerwegen uit in een streek die nog niet op de kaart staat in de provincie Utrecht. De boer staat ons op te wachten met een zaklantaarn en een stevig woord, waarom we zo laat zijn. Ik zie aan het gezicht van mijn docent dat hij die opmerking, na al die halsbrekende toeren die hij heeft moeten uitvoeren om hier te komen, niet leuk vind.

Waar is de patiënt, vraagt hij alleen maar. Ik had de eigenaar nog uit willen leggen dat we metershoge sneeuwbergen hebben moeten trotseren en dat we onderweg bijna drie keer in een sloot waren gegleden en dat hij blij moest zijn dat we er eindelijk waren en dat wij op dit tijdstip ook liever in bed lagen.

Met de zaklantaarn in zijn hand wijst de boer ons een afgelegen schuurtje op zijn erf. Hij gaat ons voor en ik sjouw als assistent het benodigde verlosmateriaal mee. De sneeuw zit tot mijn knieën en we komen in het schuurtje aan waar een kermende jonge moeder koe ligt te baren. In het schijnsel van een zaklantaarn zie ik een pootje van een jong kalfje uit de vulva van een jonge koe steken. Het dier is al uren bezig en het vordert maar niet. De eigenaar deelt ons mee dat we voorzichtig moeten zijn met haar. We mogen het dier geen pijn doen en hij vraagt ook nog of we nieuwelingen zijn in de verloskunde.

In mijn gedachten moet ik die vraag met goed beantwoorden maar mijn docent met twintig jaar ervaring denkt daar, ik zie het aan de anders wordende rimpels in zijn voorhoofd, anders over. Hij verteld de eigenaar dat we het glijmiddel vergeten zijn en of hij even een pakje boter wil halen. Het is echt nodig, voegt hij er aan toe en de boer verlaat zonder zaklantaarn, de terugweg naar zijn woning. Hij moet nu tweehonderd meter, zonder licht en door de sneeuw terug naar huis om boter te halen.

Mijn leraar van de rijksuniversiteit is druk bezig om de voorpootjes van het nog ongeboren kalfje recht te leggen. Ik volg zijn handelingen op de voet en vertel hem dat ik twee liter glijmiddel bij me heb in de verloskoffer. Het antwoord van hem is ... dat weet ik ook wel, maar nu ben ik hem even kwijt.

Kom, zegt hij, ik heb een teruggslagen voorpootje in de juiste houding gelegd, nu moet jij die andere doen. Ik pak voorzichtig met ons glijmiddel het hoefje van het dier en breng het langzaam naar de natuurlijke opening. Rustig en met verstand van het vrouwelijk geslachtsorgaan breng ik het kalver pootje in de juiste richting. Mijn leraar begeleidt mij met zijn vakkennis en ik heb een aan grenzende orgasme gevoel dat ik zo iets geweldigs heb gedaan. Mijn eerste verlossing! Het stond jaren in boekjes en plaatjes en nu doe ik het zelf.

De boer komt binnen met sneeuw tot aan zijn knieën en brengt de gevraagde boter. Mijn dierenarts kijkt naar het doosje en zegt tegen de boer. Dit is margarine. Margarine geeft infectie aan het dier, ik moet roomboter!!! De boer kijkt met dezelfde ongelovige ogen

naar ons als toen wij binnenkwamen en gaat gedwee weer terug in het donker met het pakje margarine in zijn knoestige hand.

Ik sta versteld maar ken in mijn jonge verloskundige dagen nog niet het verschil tussen margarine en roomboter, wat betreft verloskunde. Mijn leraar laat me nu de verlossing doen bij het moederdier. Nu we de voorpootjes hebben, kunnen we met een lichte trek de geboorte van het kalf bespoedigen. We trekken samen rustig aan de voorpootjes van het dier en binnen vijf minuten is met een beetje geloei van de jonge moeder koe, haar kalfje geboren. het jonge dier schudt het hoofdje en snakt naar adem. We wrijven met stro het dier schoon en leggen het jonge dier voor de nieuwe moeder. Terwijl de zichtbare en dankbare moeder haar jong aflikt, komt de boer binnen. In zijn hand heeft hij een half pakje roomboter. dit is alles wat ik heb, verteld hij ons en ziet ook dat er een kalfje ligt.

Mijn dierenarts deelde hem mee dat het kalfje plotseling werd geboren. De reactie van de boer was, zie je wel. Ik had jullie helemaal niet nodig gehad! de koe kon het zelf en ik krijg nu ook nog een rekening van jullie!

Op de terug weg naar de kliniek vroeg ik mij leraar ... was dat nou echt nodig van die roomboter?

Roel, leer van mij, vaak kun je beter een verlossing doen zonder beter wetende mensen om je heen.

In gebieden in Afrika bevallen vrouwen alleen, zonder hulp. Bij ons staan er te veel mensen rondom het "baringsbed"

Deze boer stoorde mij in mijn werk als verloskundige.

Daarom liet ik hem de roomboter halen.

Eigenlijk hebben wij dus twee verlossingen gedaan vannacht, zei ik tegen mijn leraar terwijl hij de dienstauto in de garage parkeerde.

Ja, dat is juist, beaamde hij, een dubbele verlossing!

Mijn leraar woont nu in Canada, ik weet niet of ze daar ook roomboter hebben, maar ik heb in Nederland nog vele verlossingen gedaan op dieren, zonder roomboter.

SKUKUZA